

lille. Jeg kan ikke se rettere, end at vi ved den Slags Lovgivning vender Tingene paa Hovedet. Jeg tror, vi er inde i et fejl Spor. Før Lovgivningsmagten begynder at studere de kommunale Forhold lige saa godt, som den studerer Statens Forhold, tror jeg ikke, den humane Lovgivning bliver rationel. Den ærede Ordfører sagde, at jeg i Betænkningen havde udtalt, at Staten kom til at overtage Ansvar for Arbejdsforholdene, naar vi gennemførte dette Lovforslag. Men det ærede Medlem vil jo dog give mig Ret i, at jeg nævnte Lovforslaget om Arbejdsanvisning i Forbindelse med Forslaget om anerkendte Arbejdsløshedskasser. Bliver Arbejdsanvisningslovforslaget gennemført i den Skikkelse, hvori det er fremsat af Ministeren, og gaar Lovforslaget om Arbejdsløshedskasser igennem i den Affattelse, hvori det rimeligvis bliver vedtaget her, kan jeg ikke se rettere, end at Lovgivningsmagten afskærer sig fra ethvert Tilbagetog med Hensyn til Ansvar for Ordningen af hele Arbejdsløshedsspørgsmaalet i Danmark, og det vil jeg ikke bidrage til. Jeg vil være med til, at Staten støtter Kommunerne, at der oprettes frivillige Arbejdsanvisningskontorer; vil man have et Centralanvisningskontor, vil jeg ogsaa gaa med til det, men jeg ønsker ikke, der skal anvendes Tvang. Jeg tror heller ikke, det gøres nødigt. Kommunalbestyrelserne i Danmark er saa humane og forstaaende, at der ikke behøves Tvang i saa Henseende.

Jeg har stillet mine Ændringsforslag for at prøve, om vi ikke kunde komme ind i det rigtige Spor, skønt jeg ganske vist ikke har meget Haab derom. Vi kommer sikkert ikke ind i det rette Spor, før Kommunerne overtager den væsentlige Del af saadanne Byrder. At løse den foreliggende Opgave er mere en Kommunesag end en Statssag. Kommunerne kan magte denne Opgave, Staten ikke.

Schovelin: Det kunde i og for sig være fristende at gaa ind paa det lærde Foredrag, som den sidste ærede Taler holdt. Jeg vil dog modstaa denne Fristelse, fordi det forekommer mig, at der om dette Foredrag kan siges, hvad en berømt matematisk Professor i sin Tid sagde, da han paa samme Maade havde hørt en Række forskellige Tal læse op: Ja men, hvad er egentlig dermed bevist? Vi har hørt, at 2 Gange 2 er 4, og 3 til er 7, og at Per er rigere end Poul, og at Poul er rigere end Kristian og Mads, og som Følge deraf skal vi vandre i et nyt Levned. Det er mig ikke muligt at se

den logiske Sammenhæng mellem alt dette og det foreliggende Emne. Om denne eller hin Kommune er rigere end en anden, vedkommer i og for sig ikke dette Spørgsmaal, eftersom Arbejdsløsheden nedfælder sig lokalt efter ret tilfældige Love. Det egentlige Spørgsmaal er her: hvilke Autoriteter indenfor Samfundsordningen har Pligten til at yde Hjælp til Lindring af Følgerne af den uforskyldte Arbejdsløshed?

Som ærede Medlemmer vil have set, er der tilvejebragt en Overenskomst, der har samlet et Flertal, udenfor hvilket kun det ærede Medlem fra Lemvig (Sandbæk) staar. Men lad mig straks sige, at denne Overenskomst ikke forekommer mig synderlig frugtbar, og at jeg nærer megen Skepsis overfor, om man ad den Vej kan naa en tilfredsstillende Løsning. Det forekommer mig, at der i denne Sag havde været 2 Veje at gaa. Den ene, den rationelle, havde været at omarbejde det bestaaende Grundlag fuldstændig, løse hele Problemet med Arbejdsanvisningen og endelig gøre et Forsøg paa at indføre, hvad jeg med et enkelt Udtryk, der vil forstaaes, vil kalde de af Ussing foreslaaede Ændringer. Man kunde ogsaa gaa den Vej, blot at rette de Mangler, der har vist sig ved den bestaaende Ordning, og saa køre videre i det store og hele paa det bestaaende Grundlag. Den højtærede Regering har imidlertid gennem sin Repræsentant, Indenrigsministeren, valgt en tredje Vej, idet man har begyndt at omarbejde Grundlaget, efter min Mening imidlertid paa en principstridig Maade, idet man fastslog Indtægtsgrænser. Man fik derved hele Sagen drejet ind i et forkert Spor og hele Opmærksomheden henvendt paa en Side af Sagen, der i og for sig aldrig burde have været fremdraget, og som kom til ligesom at overskygge de vigtige Problemer, der her burde løses. Det tyder for det første paa en vis Bureaukratisme, for det andet paa en Miskendelse af selve Arbejdsløshedens Væsen. Men jeg skal ikke her ved Lovforslagets anden Behandling komme ind paa de principielle Synspunkter, men blot henvise til, hvad jeg gjorde gældende ved første Behandling. Saaledes som det moderne Samfund er indrettet, er den periodiske Arbejdsløshed en af de nødvendige Skyggesider; derfor er det netop Staten som saadan, der er samfundspligtig at raade Bod paa denne Følge af den nuværende Arbejdsordning. I Sammenligning med det Forsøg, den højtærede Indenrigsminister har gjort paa at skabe en Reform paa dette Omraade, forekommer det mig imidlertid, at Ud-